

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 545/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Thurzova 3367/6A, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Blyšťan, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 103/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. júna 2023 a doplnenou 14. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne žiada prikázať krajskému súdu, aby konal v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 24 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „policajný orgán“) uznesením zo 6. júna 2006 vznieslo sťažovateľovi (a ďalším dvom osobám, pozn.) pre tam špecifikované skutky obvinenie, ktoré bolo neskôr rozšírené, pričom sťažnosti proti týmto rozhodnutiam policajného orgánu boli Krajskou prokuratúrou v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) zamietnuté.
3. Krajská prokuratúra podala na sťažovateľa obžalobu 5. novembra 2013. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 5 T 78/2013 z 31. mája 2017 sťažovateľa spod obžaloby oslobodil, čo potvrdil krajský súd, ktorý uznesením č. k. 8 To 10/2018 z 26. júna 2018 zamietol odvolanie prokurátora. Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie ministra spravodlivosti

Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 4 Tdo 52/2019 z 8. júna 2021 obe rozhodnutia (v časti týkajúcej sa okrem iných aj sťažovateľa, pozn.) zrušil a prikázal okresnému súdu vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť z dôvodu, že uznesením krajského súdu č. k. 8 To 10/2018 z 26. júna 2018 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon.

4. Postup policajného orgánu a krajskej prokuratúry v prípravnom konaní a postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 78/2013 boli už predmetom posudzovania ústavným súdom, keď tieto postupy napadol ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. apríla 2022 iný sťažovateľ (spoluobžalovaný sťažovateľa, pozn.). O predmetnej sťažnosti rozhodol ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 78/2023 z 26. apríla 2023, v ktorom bolo konštatované porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 78/2013 a po vrátení veci z dovolacieho súdu vedenom pod sp. zn. 5 T 8/2022. Zároveň prikázal okresnému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 8/2022 bez zbytočných prietáhov, sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie 2 000 eur a trovy konania a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

5. Okresný súd 23. mája 2022 vyhlásil (v poradí druhý, pozn.) rozsudok, ktorý odvolaním napadali sťažovateľ aj prokurátor. Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že spisový materiál mu bol prvostupňovým súdom predložený na rozhodnutie o odvolaní 4. novembra 2022. Dňa 27. júna 2023 sa vo veci konalo neverejné zasadnutie a 19. septembra 2023 sa konalo verejné zasadnutie, na ktorom krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 103/2022 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 5 T 8/2022 z 23. mája 2022 a vec vrátil Mestskému súdu Košice na ďalšie konanie.

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ako aj postupom všetkých orgánov konajúcich v jeho trestnej veci pri všetkých štádiách jeho trestného stíhania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu jeho v bode 1 označených práv. Tvrdí, že celé trestné konanie sa proti nemu vedie už 17 rokov, z toho takmer 10 rokov pred súdmi a len prípravné konanie trvalo viac ako 7 rokov, čo samo osebe predstavuje značný prietah. Vzhľadom na celkovú extrémnu dĺžku konania, ktoré stále nie je ukončené, zdôrazňuje, ako obzvlášť negatívne vníma dlhodobý stav právnej neistoty, keďže mu hrozí nepodmienečný trest odňatia slobody.

7. Samotný sťažovateľ zdôrazňuje, že v petite ústavnej sťažnosti neuvádza ako porušovateľov svojich práv všetky orgány činné v trestnom konaní a jednotlivé všeobecné súdy konajúce v jeho trestnej veci, keďže aktuálne prebieha odvolacie konanie na krajskom súde a judikatúra ústavného súdu vychádza z premisy ústavnoprávneho prieskumu trestného konania ako jedného celku. V tejto súvislosti poukazuje na „úspešnú“ ústavnú sťažnosť spoluobžalovaného (bod 4 tohto uznesenia), ktorá má dokazovať pravdivosť ním prezentovaných tvrdení, a preto navrhuje do konania pripojiť súdny spis vedený okresným súdom pod sp. zn. 5 T 78/2013.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ešte pred samotným prieskumom ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na istú mieru nesústreďenosti sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu pri jej koncipovaní, ktorí najskôr označili napadnuté konanie krajského súdu spisovou značkou, pod ktorou bolo vedené (prvé) odvolacie konanie (sp. zn. 8 To 10/2018), a až v doplnení ústavnej sťažnosti zo 14. septembra 2023 opravili údaj o spisovej značke, pod ktorou sa pred krajským súdom aktuálne vedie (druhé) odvolacie konanie (sp. zn. 4 To 103/2022). Keďže k oprave tejto nepresnosti došlo ešte pred predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti, ústavný súd pristúpil k ústavnoprávnemu prieskumu sťažnosti v rozsahu, ako je vymedzený v záhlaví tohto uznesenia.

10. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľa možno posudzovať spoločne.

11. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

12. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len so zreteľom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 280/2020). Pre posúdenie prípadných prietáhov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a chronologický opis (aspoň čiastočný) skutkového stavu, ktorý by ústavnému súdu už po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti umožnil vytvoriť si základnú predstavu o spôsobe vedenia napádaného konania (I. ÚS 266/2021, I. ÚS 172/2022, I. ÚS 405/2022).

13. V ústavnej sťažnosti úplne absentuje sťažnostná argumentácia, ktorá by ústavnému súdu umožnila reálne posúdenie rozporovaného postupu krajského súdu na namietané práva sťažovateľa. Deskripcia sa obmedzuje len na všeobecné tvrdenie o potrebe posúdenia trestného konania ako celku, avšak sťažovateľ prípadné obdobia nečinnosti krajského súdu v napadnutom konaní nijako nekonkretizoval, nedefinoval, v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila pomalosť, nesústreďenosť, alebo nehospodárnosť konania. Navyše, z prezentovaných skutočností nie je identifikovateľný ani dátum predloženia trestnej veci sťažovateľa krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, ktorého uplatnenie možno len prezumovať. Povinnosťou ani úlohou

ústavného súdu nie je vyhl'adávať chýbajúce skutočnosti a dostatočným nie je ani postup sťažovateľa, ktorý odkázal na ústavnú sťažnosť spoluobžalovaného, keďže v zmysle nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 78/2023-28 z 26. apríla 2023 bol predmetom prieskumu len postup okresného súdu, čo ale nie je prípad sťažovateľa. Z ústavnej sťažnosti, preto nie je zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom krajského súdu v napadnutom konaní mali byť sťažovateľove práva porušené.

14. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd zároveň prízvukuje, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom a prípadná výzva na odstránenie nedostatku spočívajúceho v absencii náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení, pozn.], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016).

15. Pre úplnosť kontextu prejednávanej veci a v spojení s argumentom sťažovateľa o potrebe posudzovania trestného konania ako celku ústavný súd rezultuje, že hoci obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne, perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade EŠLP. Európsky súd pre ľudské práva posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy a ústavný súd ako vnútroštátny ľudskoprávny súd posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým orgánom verejnej moci (m. m. I. ÚS 390/2019, I. ÚS 511/2020). Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu (I. ÚS 299/2021, I. ÚS 172/2022). Navyše, ako to vyplýva zo zistení ústavného súdu (bod 5 tohto uznesenia), krajský súd rozhodol v napadnutom konaní v priebehu 10 mesiacov od predloženia mu veci, čo v žiadnom prípade nemožno kvalifikovať ako dobu neprimeranú a označiť postup súdu ako poznačený zbytočnými priet'ahmi.

16. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

17. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

18. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu